

Arrest

nr. 205 388 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Clayslaan 95
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MOUBAX en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 maart 1998 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 maart 1998 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

- 1.3. Op 4 juni 1998 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.
- 1.4. Op 6 januari 2000 dient de verzoekende partij opnieuw een asielaanvraag in.
- 1.5. Op 31 mei 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring.
- 1.6. Op 29 september 2006 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.7. Op 8 oktober 2007 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. zonder voorwerp wordt verklaard.
- 1.8. Op 5 december 2007 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.
- 1.9. Op 12 december 2007 en opnieuw op 24 december 2007 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.10. Op 23 januari 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.
- 1.11. Op 21 april 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.12. Op 12 juni 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.13. Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.
- 1.14. Op 19 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.13. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.15. Op 23 december 2010 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.
- 1.16. Op 18 mei 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.
- 1.17. Op 13 maart 2013 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.
- 1.18. Bij arrest nr. 101 066 van 18 april 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.14.
- 1.19. Op 23 oktober 2013 neemt het gemeentebestuur van Anderlecht een beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag vermeld in punt 1.17. daar uit een woonstcontrole van 30 september 2013 is gebleken dat de verzoekende partij niet werkelijk op het aangegeven adres verbleef.
- 1.20. Op 10 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.16. onontvankelijk wordt verklaard. Op 10 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.21. Op 20 november 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.22. Op 19 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.21. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 09.03.1998 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 04.06.1998 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 05.06.1998. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 05.06.1998 tot 06.01.2000 illegaal in België. Op 06.01.2000 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 31.05.2000 echter niet in behandeling genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Weer verkoos betrokkene om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijft hij illegaal in België.

Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures – namelijk iets minder dan 6 maanden voor de eerste asielprocedure en iets minder dan 5 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaart dat hij afkomstig is uit de regio Khasmir en dat er nog steeds problemen zijn in deze regio.

Ter staving legt hij een artikel voor, afkomstig van de website ‘conflictenteller.nl’. Echter, er dient op gewezen te worden dat dit artikel gaat over de algemene toestand in de regio Kashmir en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Bovendien dient betrokkene niet noodzakelijker wijze terug te keren naar de regio Kashmir. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen.

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook het feit dat betrokkene sedert 1998 ononderbroken in België verblijft, vormt geen buitengewone omstandigheid. Er dient immers op gewezen te worden dat betrokkene gedurende een lange periode illegaal in België verblijft en dat hij geweigerd heeft om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 31.05.2000. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan

dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zelf bewust gekozen heeft om een lange tijd illegaal in België te verblijven, is te wijten aan zijn eigen houding op dat moment.

Verder verklaart betrokkene dat hij een serieuze relatie heeft met mevrouw Y.B.(...), dewelke over een legaal verblijf beschikt, dat hij met haar samenwoont en dat zij trouwplannen hebben. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)" Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Tot slot, wat betreft de bewering dat betrokkene geen aanknopingspunten meer heeft in zijn land van oorsprong en dat hij zelfs tijdelijk niet terug kan aangezien zijn huis werd verwoest door de overstromingen, dient er op gewezen te worden dat het betrokkene vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen aanknopingspunten meer heeft in zijn land van oorsprong en dat hij zelfs tijdelijk niet terug kan aangezien zijn huis werd verwoest door de overstromingen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt een aardig mondje Frans en Nederlands, is werkwillig, heeft reeds als zelfstandige gewerkt binnen het bedrijf Zara, is ook zaakvoerder geweest van diverse firma's en legt uitgebreide aanbevelingsbrieven voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.23. Op 19 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.10.2014, hem betekend op 13.11.2014.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. Waar de verzoekende partij stelt de Franse taal te kiezen als proceduretaal, wijst de Raad erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze moeten worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld moeten worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

De zaak moet dus voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door de verwerende partij werden genomen in het Nederlands, moet de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal hanteren.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij ook geen bezwaar gemaakt tegen de behandeling van haar zaak in het Nederlands.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing. Zij voert aan dat beide beslissingen een andere grondslag en een ander voorwerp hebben. Door middel van de eerste bestreden beslissing werd een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, terwijl de tweede bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft dat werd opgelegd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt volgens de verwerende partij een afzonderlijke beslissing uit, die op een afzonderlijke rechtsgrond berust en afzonderlijk kan worden getroffen. Bijgevolg meent zij dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, onontvankelijk is.

3.2. De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift om de beslissing van 19 maart 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen en te schorsen evenals het bevel om het grondgebied te verlaten, van dezelfde datum.

3.3. In het belang van een goede rechtsbedeling dient degene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

De Raad is *in casu* van oordeel dat een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen kan worden aangenomen. De vaststelling dringt zich immers op dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wat de buitengewone omstandigheden betreft, beriep op elementen die verband houden met de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij gaf zodoende ten overstaan van het bestuur aan dat een terugkeer naar haar herkomstland problematisch kon zijn in het licht van deze verdragsbepalingen. Een onderzoek van deze ingeroepen elementen drong zich dan ook op, niet enkel in het kader van de beoordeling van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet doch ook opdat kon worden overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit verband kan onder meer worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. *In casu* blijkt uit de tweede bestreden beslissing geen afzonderlijke beoordeling in dit verband, zodat dient te worden aangenomen dat de verwerende partij deze elementen in rekening heeft gebracht middels het op dezelfde dag nemen van de eerste bestreden beslissing. Door zo te handelen heeft de verwerende partij erkend dat de uitkomst van de verblijfsaanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, en zelf de mogelijke uitkomst van een procedure tegen het bevel tot op zekere hoogte verbonden met de mogelijke uitkomst van een procedure tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing die werd genomen inzake de verblijfsaanvraag.

In deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de verschillende bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen. De gezamenlijke behandeling van de verschillende vorderingen schaadt het vlot verloop van het geding niet. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

(hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7, eerste en tweede lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het beginsel van de redelijke termijn. De verzoekende partij voert ook aan dat er sprake is van machtsverschrijding en een kennelijke beoordelingsfout.

De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

“La décision attaquée reproche au requérant qu’il le requérant est à l’origine de la situation qu’il décrit et qu’il invoque comme circonstance exceptionnelle

En effet sa seconde demande d’asile et sa dernière demande d’autorisation de séjour se base sur l’article 9 bis étant toutes deux clôturées respectivement depuis le 31.05.2000 et 19.10.2010 l’intéressé s’est délibérément mis dans la situation d’illégalité décrite dont il est le seul responsable Il lui appartenait à mettre un terme à sa présence sur le territoire à l’échéance de la période pour laquelle il est autorisé de séjour

Il préféra entrer dans la clandestinité en demeurant illégalement sur le territoire , s’exposant aussi volontairement à des mesures d’expulsion .La situation du requérant ne le dispense pas de l’obligation d’introduire sa demande de séjour dans son pays d’origine et ne saurait l’empêcher de chercher à réunir les moyens nécessaires pour financer un retour dans son pays pour le faire

Quant au fait de la violation de l’article 3 CEDH il appartient de souligner que celle-ci se fait dans certains cas d’exception et que dans le cas présent la seule mention de l’article 3 CEDH ne suffit pas pour faire valoir une circonstance exceptionnelle

L’intéressé invoque qu’il est originaire de la région de Kashmir mais que l’article qu’il dépose reprend de manière générale la situation de Kashmir et non pas précise et qu’il a toujours l’opportunité d’habiter ailleurs au Pakistan

Il va de soi qu’après avoir quitté depuis 1998 son pays d’origine et sa maison étant détruite par les inondations il est clair qu’il n’est pas concevable d’affirmer qu’il peut retourner au Pakistan même dans une autre partie du Pakistan

Quant au fait que le requérant n’aurait plus d’attaches dans son pays d’origine notons qu’il a la possibilité de faire appel à l’organisation pour Migration(IOM)

L’IOM possède en effet un fond de réintégration pour permettre aux personnes de retourner dans leur pays d’origine et reprendre des activités pour s’entretenir et que des lors le requérant ne peut retenir ces éléments comme des circonstances exceptionnelles

Il est pourtant démontré qu’il y a actuellement dans la région de Kashmir des violences perpétrées et qu’il est dès lors difficile de prétendre que cette organisation pourra être effective dans cette région d’autant plus qu’appartenant à un minorité il est difficile de bénéficier des mêmes droits en cas de retour Qu’il va de soi qu’une absence depuis 1998 de son pays d’origine permet de conclure qu’au vu des circonstances (évolution du Kashmir actuellement Pakistan) qu’il lui est particulièrement difficile de lever dans son pays d’origine les autorisations nécessaires surtout que dans sa première demande d’asile (pièce jointe lors de la demande 9 bis) il invoqua avoir eu des problèmes comme activiste pour l’indépendance du Kashmir et que les critères refusés dans le cadre de l’asile peuvent être acceptés comme circonstances exceptionnelles dans le cadre de la demande de régularisation surtout au vu des problèmes encore actuels au Pakistan

Il se base sur l’article 8 CEDH et invoque également qu’il entretient une relation sérieuse avec Madame Y.B.(...) avec laquelle il cohabite et a des plans concrets de mariage

Un retour dans son pays ne représentera pas de séparation temporaire mais bien une séparation définitive vu les problèmes qu’il rencontre dans son pays d’origine et exposé plus haut

D’autre part le requérant a également une procédure en cours notamment son recours en annulation pendant au CCE concernant une demande de 9 bis du 15.12.2009 du 18.05.2011 ainsi qu’une demande de suspension de la mesure d’éloignement qui l’accompagne

Il invoque qu’en cas de retour au pays d’origine pour y lever l’autorisation de séjour requise il ne pourrait plus le cas échéant être entendu par la commission consultative des étrangers

Dans cette demande il invoque l’instruction du 19.07.2009 qui a été annulée par le conseil d’état en ne son plus d’application

Alors que le secrétaire d’Etat à la politique de migration et d’asile s’est engagé publiquement à continuer à appliquer les critères tels que décrits dans l’instruction du 19.07.2009 en vertu de son pouvoir discrétionnaire force est de constater que dans le cas d’espèce il ne les a pas appliqués et partant a violé la légitime confiance du requérant

L’intéressé demandait seulement l’application au 11.12.2009 date à laquelle l’instruction n’avait pas encore été annulée l’application de la note d’instruction du 19.07.2009 laquelle prévoyait des conditions

de fond précises et objectives de régularisation et dispensait de par son entrée en vigueur même la preuve de circonstances exceptionnelles de recevabilité

On ne peut dès lors reprocher que le requérant soit resté sur le territoire belge afin d'attendre les décisions du CCE dans l'hypothèse d'une éventuelle annulation

Telle est bien la position prise par le secrétaire d'Etat en charge à l'époque

ne pas respecter cette position équivaut clairement à une violation du principe de bonne administration

C'est précisément l'attitude de l'administration, qui contrairement au contenu de l'instruction et l'interprétation qui en a été donnée, reproche au requérant de ne pas avoir allégué qu'il aurait été dans l'impossibilité avant de quitter le Pakistan de s'y procurer auprès des autorités compétentes les autorisations nécessaires à son séjour en Belgique

Il était impossible pour le requérant au moment de l'introduction de sa demande d'autorisation de séjour qu'une telle exigence lui serait imposé au vu du recours qu'il avait introduit et qui était toujours pendant devant le CCE

Par ailleurs la décision attaquée continue :

Les autres éléments invoqués (l'intéressé pare le français et le néerlandais, veut travailler a toujours travaillé comme indépendant dans la société ZARA et a été gérant de diverses sociétés ne justifient pas que la demande de séjour soit introduit en Belgique

S'il est de jurisprudence que le seul fait d'être présent sur le territoire belge depuis longtemps et de s'y être intégré ne sont pas en soi des critères suffisants pour justifier d'un préjudice grave difficilement réparable ces critères ne s'identifient toutefois pas à la notion d'ancrage durable qui suppose une intégration achevée et donc une organisation de vie affective, sociale et économique en Belgique

La rupture de cet ancrage durable, pour un temps indéterminé constituerait un préjudice grave difficilement réparable.

On ne peut dès lors reprocher que le requérant soit resté sur le territoire belge afin d'attendre les décisions du CCE le 18.04.2013 dans l'hypothèse d'une éventuelle annulation

De plus l'exécution de l'ordre de quitter le territoire avant qu'une décision sur l'annulation ne soit intervenue, aurait pour effet de perdre l'ancrage durable acquis du requérant en le contraignant à refaire sa vie dans un environnement avec lequel il a justement perdu ses attaches, ce qui paraît disproportionné et constitue un préjudice grave difficilement réparable

Le requérant ne peut que constater que l'autorité administrative alors qu'elle s'était engagée publiquement à respecter les critères de régularisation prévus par la note ne respecte pas, ou a tous le moins donne une interprétation tellement restrictive qu'elle rajoute une condition non prévue à savoir « expliquer le motif qui l'aurait empêcher d'introduire sa demande de régularisation après s'être informée

Partant la décision viole la légitime confiance du citoyen

Il y a des lors une violation des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs celle-ci étant contraire à la réalité au vu du fait que le requérant habite à Anderlecht et non à Ixelles et que l'enquête menée à cette adresse a bien été positive“

4.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze wetbepalingen voorzien dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaald heeft, besproken. In de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of geldig visum. Voorts wordt ook onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de termijn om het grondgebied te verlaten wordt verminderd naar nul dagen, met name omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 oktober 2014 haar betekend op 13 november 2014.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De Raad besluit dan ook dat voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

4.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong

of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.5. De aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij indient, wordt onontvankelijk bevonden. De verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure.

4.6. In haar aanvraag brengt de verzoekende partij vier elementen aan die zij als buitengewone omstandigheden ziet: 1) zij is afkomstig van de regio Kashmir en voerde destijds propaganda voor een onafhankelijk Kashmir en er zijn nog steeds problemen in deze regio; 2) zij zou voor onbepaalde tijd gescheiden worden van haar partner met wie zij een hechte relatie heeft; 3) zij heeft geen aanknopingspunten meer in haar herkomstland en kan zelfs tijdelijk niet teruggaan aangezien haar huis verwoest werd door overstromingen; 4) zij is volledig geïntegreerd in België en spreekt Frans en Nederlands, zij beschikt over de nodige capaciteiten, competenties en motivatie om zich in onze samenleving te integreren, wat getuigt van een uitzonderlijke lokale verankering.

4.7. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een stuk citeert als zijnde afkomstig uit de bestreden beslissing, dat echter geenszins in de thans bestreden beslissingen kan gelezen worden. Het betreft het citaat *“le requérant est à l'origine de la situation qu'il décrit et qu'il invoque comme circonstance exceptionnelle*

En effet sa seconde demande d'asile et sa dernière demande d'autorisation de séjour se base sur l'article 9 bis étant toutes deux clôturées respectivement depuis le 31.05.2000 et 19.10.2010 l'intéressé s'est délibérément mis dans la situation d'illégalité décrite dont il est le seul responsable Il lui appartenait à mettre un terme à sa présence sur le territoire à l'échéance de la période pour laquelle il est autorisé de séjour

*Il préféra entrer dans la clandestinité en demeurant illégalement sur le territoire , s'exposant aussi volontairement à des mesures d'expulsion .La situation du requérant ne le dispense pas de l'obligation d'introduire sa demande de séjour dans son pays d'origine et ne saurait l'empêcher de chercher à réunir les moyens nécessaires pour financer un retour dans son pays pour le faire”. In zoverre onderhavig beroep gericht is tegen voormelde motieven, die geenszins terug te vinden zijn in de *in casu* bestreden beslissingen, is het beroep onontvankelijk.*

4.8. In de aanvraag voert de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid het gegeven aan dat zij afkomstig is van de regio Kashmir en destijds propaganda voerde voor de onafhankelijkheid van deze regio. Zij meent dat er nog steeds problemen zijn in deze regio. Zij staat dit met een artikel van *“conflictenteller.nl”* en koppelt hier een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan. Zij stelt eveneens dat zij geen aanknopingspunten meer heeft in haar herkomstland en zelfs tijdelijk niet kan teruggaan aangezien haar huis verwoest werd door overstromingen.

4.8.1. De eerste bestreden beslissing antwoordt hierop als volgt:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaart dat hij afkomstig is uit de regio Khasmir en dat er nog steeds problemen zijn in deze regio. Ter staving legt hij een artikel voor, afkomstig van de website ‘conflictenteller.nl’. Echter, er dient op gewezen te worden dat dit artikel gaat over de algemene toestand in de regio Kashmir en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Bovendien dient

betrokkene niet noodzakelijker wijze terug te keren naar de regio Kashmir. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.” en “Tot slot, wat betreft de bewering dat betrokkene geen aanknopingspunten meer heeft in zijn land van oorsprong en dat hij zelfs tijdelijk niet terug kan aangezien zijn huis werd verwoest door de overstromingen, dient er op gewezen te worden dat het betrokkene vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen aanknopingspunten meer heeft in zijn land van oorsprong en dat hij zelfs tijdelijk niet terug kan aangezien zijn huis werd verwoest door de overstromingen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

4.8.2. De verzoekende partij betoogt dat het niet denkbaar is te stellen dat zij kan terugkeren naar Pakistan, zelfs niet naar een ander deel van Pakistan, gelet op het feit dat zij in 1998 haar land verliet en dat haar huis vernield werd door overstromingen. Betreffende de verwijzing naar de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM), stelt de verzoekende partij dat het aangetoond is dat er heden in de regio Kashmir geweld heerst en het aldus moeilijk vol te houden is dat de voornoemde organisatie effectief kan zijn in die regio, des te meer daar zij behoort tot een minderheid en dat het moeilijk is om dezelfde rechten te krijgen in geval van terugkeer. Zij meent dat het dan ook logisch is, gelet op haar afwezigheid sinds 1998 uit haar land van herkomst, te besluiten in het licht van de buitengewone omstandigheden dat het voor haar buitengewoon moeilijk is om in haar herkomstland de benodigde documenten te vragen, des te meer daar zij in haar eerste asielaanvraag ingeroepen heeft dat zij problemen had als activist voor de onafhankelijkheid van Kashmir en dat criteria geweigerd in het kader van de asielaanvraag aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden in het kader van een regularisatieaanvraag, zeker gelet op de nog steeds actuele problemen in Pakistan.

4.8.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zou mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Waar de verzoekende partij betoogt dat het niet denkbaar is dat gesteld wordt dat zij kan terugkeren naar Pakistan, zelfs niet naar een ander deel van Pakistan, gelet op het feit dat zij in 1998 haar land verliet en dat haar huis vernield werd door overstromingen, beperkt zij zich tot het herhalen van de door haar aangevoerde omstandigheden die zij beschouwd als buitengewoon en het louter niet eens zijn met de beoordeling van de verwerende partij, doch weerlegt, noch ontkracht hiermee de pertinente motieven van de eerste bestreden beslissing waarin verduidelijkt wordt waarom de aangevoerde omstandigheden *in casu* niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden die het voor de verzoekende partij buitengewoon moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in haar herkomstland.

Waar de verzoekende partij meent dat het moeilijk vol te houden is dat het IOM effectief kan zijn in de regio Kashmir, des te meer daar zij behoort tot een minderheid en dat het moeilijk is om dezelfde rechten te krijgen in geval van terugkeer, gaat de verzoekende partij volledig voorbij aan de motieven waarin gesteld wordt dat zij niet noodzakelijkerwijze dient terug te keren naar de regio Kashmir, dat zij niet aantoonde dat zij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Bovendien beperkt zij zich tot een loutere bewering dat het IOM in de regio niet effectief kan zijn gelet op het heersende geweld.

Betreffende het behoren tot een minderheid en het niet kunnen verkrijgen van dezelfde rechten, stelt de Raad overigens vast dat de verzoekende partij deze elementen niet vermeldt in haar aanvraag, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid deze gegevens niet mee in overweging te hebben genomen bij de beoordeling of er *in casu* buitengewone omstandigheden voorliggen. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich in onderhavig verzoekschrift beperkt tot de loutere bewering dat zij tot een minderheid behoort en aldaar niet kan genieten van dezelfde rechten, zonder zelfs te verduidelijken tot welke minderheid zij zou behoren. Evenmin toont zij aan dat de minderheid waartoe zij zou behoren niet van dezelfde rechten kan genieten in Kashmir of in Pakistan.

Met het enkel herhalen van haar stelling in haar aanvraag dat het voor haar buitengewoon moeilijk is om in haar herkomstland de benodigde documenten te vragen, des te meer daar zij in haar eerste asielaanvraag ingeroepen heeft dat zij problemen had als activist voor de onafhankelijkheid van Kashmir, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing niet. Er wordt in de eerste bestreden beslissing niet enkel gewezen op het afwijzen van haar asielaanvragen, doch ook op het feit dat de verzoekende partij zich beperkt tot beweringen en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Voorts wordt ook gesteld dat de algemene bewering niet wordt toegepast op de eigen situatie, dat de verzoekende partij verklaart dat er nog steeds problemen zijn in de regio en ter staving een artikel voorlegt, dat dit artikel gaat over de algemene toestand in de regio Kashmir en de verzoekende partij geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn, dat zij zich bovendien niet noodzakelijkerwijze dient te begeven naar de regio Kashmir en dat zij niet aantoonst dat zij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat de problemen in Pakistan enkel niet aanvaard werden als buitengewone omstandigheden daar deze geweigerd werden in het kader van de asielaanvraag.

4.8.4. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt bijgevolg niet.

4.9. Als buitengewone omstandigheid die haar verhindert haar aanvraag in te dienen in het land van herkomst, voert de verzoekende partij in haar aanvraag voorts aan dat zij een hechte relatie onderhoudt met haar toekomstige vrouw en niet wenst gescheiden te worden van haar, dat zij bij een terugkeer naar haar land voor onbepaalde tijd gescheiden zou worden van haar vrouw. Zij beweert dat een eventuele terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken.

4.9.1. De eerste bestreden beslissing bevat hierop het volgende antwoord:

“Verder verklaart betrokkene dat hij een serieuze relatie heeft met mevrouw Y.B.(...), dewelke over een legaal verblijf beschikt, dat hij met haar samenwoont en dat zij trouwplannen hebben. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)” Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonst dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.”

4.9.2. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat zij zich baseerde op artikel 8 van het EVRM en eveneens inriep dat zij een serieuze relatie heeft met mevrouw Y.B. met wie zij samenwoont en concrete huwelijksplannen heeft. Zij poneert dat een terugkeer naar haar herkomstland geen tijdelijke scheiding zal teweegbrengen, doch wel een definitieve scheiding gelet op de problemen die zij in haar land van herkomst zal ervaren en zoals reeds uiteengezet.

4.9.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029). Hieruit volgt dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte heeft geoordeeld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”*. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet over de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij geenszins betwist dat de verzoekende partij een daadwerkelijk gezinsleven met haar partner in België heeft.

Door louter te herhalen dat de terugkeer tot een scheiding van haar partner zou leiden, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de voormelde motieven waarin gesteld wordt dat de terugkeer naar het herkomstland om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat de verplichting terug te keren naar het herkomstland geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het herkomstland om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat aan de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De eerste bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te waarborgen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissingen hebben bijgevolg slechts een tijdelijke scheiding van haar partner tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Waar de verzoekende partij poneert dat een terugkeer naar haar herkomstland geen tijdelijke scheiding zal teweegbrengen, doch wel een definitieve scheiding gelet op de problemen die zij in haar land van herkomst zal ervaren en zoals reeds uiteengezet, wijst de Raad er vooreerst op dat betreffende de aangehaalde problemen reeds geoordeeld werd dat deze niet aantonen dat de verzoekende partij niet terug kan naar haar herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen en dat, zoals blijkt uit punt 4.8. deze motieven niet worden weerlegd, noch ontkracht. Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot de bewering dat het niet zou gaan om een tijdelijke scheiding, doch wel om een definitieve scheiding. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissingen hebben bijgevolg slechts een tijdelijke scheiding van haar partner tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Bovendien wordt er in de eerste bestreden beslissing ook terecht op gewezen *“dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.”* De verzoekende partij toont niet aan dat voormeld motief foutief of kennelijk onredelijk is. Ten overvloede kan er ook nog op gewezen worden dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

4.9.4. Door de verzoekende partij wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

4.10. De verzoekende partij betoogt daarnaast dat zij volledig is geïntegreerd in België en Frans en Nederlands spreekt. Zij betoogt te beschikken over de nodige capaciteiten, competenties en motivatie om zich in onze samenleving te integreren. Dit zou getuigen van een uitzonderlijke lokale verankering. In de uiteenzetting van de gegrondheid van de aanvraag wijst de verzoekende partij er nog op dat zij reeds meer van 16 jaar in België woont, dat zij vroeger als zelfstandige werkte en talrijke professionele competenties heeft, dat zij ook zaakvoerder was van diverse firma's maar door haar administratieve situatie haar beroepsbezigheid niet kon verder zetten. De verzoekende partij wijst eveneens op de gevoegde aanbevelingsbrieven.

4.10.1. De eerste bestreden beslissing antwoordt als volgt op dit element:

“Ook het feit dat betrokkene sedert 1998 ononderbroken in België verblijft, vormt geen buitengewone omstandigheid. Er dient immers op gewezen te worden dat betrokkene gedurende een lange periode illegaal in België verblijft en dat hij geweigerd heeft om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 31.05.2000. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan

dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zelf bewust gekozen heeft om een lange tijd illegaal in België te verblijven, is te wijten aan zijn eigen houding op dat moment.”

en:

“De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt een aardig mondje Frans en Nederlands, is werkwillig, heeft reeds als zelfstandige gewerkt binnen het bedrijf Zara, is ook zaakvoerder geweest van diverse firma’s en legt uitgebreide aanbevelingsbrieven voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

4.10.2. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij eveneens een hangend annulatieberoep heeft voor de Raad betreffende haar aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 2009 en 18 mei 2011 alsook een vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel die ermee gepaard gaat. Zij roept in dat zij in geval van terugkeer naar haar herkomstland om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen, zij niet meer zal kunnen worden gehoord door de adviescommissie voor vreemdelingen, dat in deze aanvraag zij de instructie van 19 juli 2009 inroept die werd vernietigd door de Raad van State en niet meer van toepassing is, terwijl de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid zich openlijk geëngageerd heeft om de criteria zoals beschreven in de instructie te blijven toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid doch dat *in casu* moet vastgesteld worden dat deze niet werden toegepast en op die manier het vertrouwensbeginsel werd geschonden. Zij wijst erop dat zij de toepassing vroeg op 11 december 2009, datum waarop de instructie nog niet vernietigd werd. Zij wijst erop dat de instructie duidelijke en objectieve grondvoorwaarden voor regularisatie voorzag en afstand nam van het bewijs van het aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase. De verzoekende partij meent dat haar alsdan niet kan tegengeworpen worden dat zij op het grondgebied verbleef teneinde de beslissingen van de Raad af te wachten in de hypothese van een eventuele vernietiging. Zij wijst erop dat dit het standpunt is dat werd ingenomen door de bevoegde staatssecretaris op dat moment om dit standpunt dat duidelijk een schending is van het beginsel van behoorlijk bestuur, niet te eerbiedigen. De verzoekende partij wijst erop dat dit precies de houding is van het bestuur die, in tegenstelling tot de inhoud van de instructie en de interpretatie hieraan gegeven, haar tegenwerpt dat zij niet aangetoond heeft dat zij in de onmogelijkheid was vooraleer zij Pakistan verliet om bij de bevoegde autoriteiten de nodige machtigingen voor haar verblijf in België te vragen. Zij meent dat het onmogelijk was op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag dat haar een dergelijke voorwaarde werd opgelegd gezien het beroep dat zij had ingesteld en dat nog steeds hangende was voor de Raad.

De verzoekende partij betoogt tot slot dat hoewel de rechtspraak stelt dat het enkel feit reeds lange tijd aanwezig te zijn op het grondgebied en er geïntegreerd te zijn op zich geen afdoende criteria zijn om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te rechtvaardigen, deze criteria niet gelden voor de notie *“duurzame verankering”* die een gevorderde integratie en aldus de organisatie van een affectief, sociaal en economisch leven in België veronderstelt, dat het verbreken van deze duurzame verankering voor een onbepaalde tijd een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt. Zij meent dan ook dat haar niet kan tegengeworpen worden dat zij op het grondgebied verbleef om de beslissingen van de Raad van 18 april 2013 af te wachten in de hypothese van een eventuele vernietiging. Des te meer daar de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten vooraleer een beslissing over de vraag tot nietigverklaring was tussengekomen, als gevolg zou hebben gehad de verworven duurzame verankering te verliezen en haar te verplichten haar leven te hervatten in een omgeving waarmee zij elke band verloren had, wat disproportioneel lijkt en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt.

Concluderend stelt de verzoekende partij dat zij enkel kan vaststellen dat het bestuur, terwijl zij zich had geëngageerd om de regularisatiecriteria te respecteren voorzien in de instructie, deze niet respecteert, minstens er een dermate restrictieve interpretatie aan geeft dat zij een voorwaarde toevoegt die niet voorzien is, namelijk aan te tonen om welke reden zij verhinderd was om haar regularisatieaanvraag in te dienen nadat zij geïnformeerd was.

4.10.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij terecht motiveerde dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie behoren tot de gegrondheidsfase. De hiervoor

geciteerde passage van de eerste bestreden beslissing betreffende de *“overige aangehaalde elementen”* moet ook gelezen worden in samenhang met de eerste paragraaf van de motieven van de eerste bestreden beslissing, waar omtrent alle aangehaalde elementen en dus ook met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij, geoordeeld wordt dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* De beslissing moet immers in haar geheel worden gelezen. Uit de beslissing blijkt dan ook genoegzaam dat de verwerende partij de integratie van de verzoekende partij die in de aanvraag als buitengewone omstandigheid wordt naar voor geschoven, niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet daar dit element niet aantoont waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure in het buitenland en aangezien dergelijk element behoort tot de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag.

Deze beoordeling is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (zie RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat voormelde rechtspraak niet van toepassing zou zijn indien het gaat om een *“duurzame verankering”*. Immers zoals de verzoekende partij in haar aanvraag zelf voorhoudt bestaat de duurzame verankering uit het langdurig verblijf, de goede integratie, het werk en aanbevelingen.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat de door haar aangevoerde elementen van integratie het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

4.10.4. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij een hangend annulatieberoep voor de Raad heeft betreffende haar aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 2009 en 18 mei 2011 alsook een vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel die ermee gepaard gaat, dat zij, in geval van terugkeer naar haar herkomstland om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen, niet meer zal kunnen worden gehoord door de adviescommissie voor vreemdelingen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze omstandigheid geenszins heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid die haar verhindert een aanvraag in te dienen in het land van herkomst, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid deze gegevens niet in overweging te hebben genomen bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden in de eerste bestreden beslissing. Bovendien stelt de Raad vast dat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag van 20 november 2014 – naar aanleiding waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen – er geenszins nog een beroep hangende was tegen de beslissing van 19 oktober 2010 naar aanleiding van de aanvraag van 15 december 2009. Immers werd dit beroep door de Raad verworpen bij arrest nr. 101 066 op 18 april 2013.

4.10.5. In zoverre de verzoekende partij meent dat zij in haar aanvraag de instructie van 19 juli 2009 heeft ingeroepen, dat deze werd vernietigd door de Raad van State en niet meer van toepassing is, terwijl de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid zich openlijk geëngageerd heeft om de criteria zoals beschreven in de instructie te blijven toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid doch dat *in casu* moet vastgesteld worden dat deze niet werden toegepast en op die manier het vertrouwensbeginsel werd geschonden, wijst de Raad op wat volgt.

De instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198 769, omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden, alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid. De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met

terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet-afdwingbare beleidslijnen.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat indien haar aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat haar aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat het gegeven dat de bovenvermelde instructie vernietigd werd door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen, zoals de toenmalige staatssecretaris, nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel en mag geenszins verward worden met positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken. Waar de verzoekende partij meent dat het vertrouwensbeginsel geschonden wordt, kan de schending niet worden aanvaard. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt namelijk in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Het vertrouwensbeginsel laat het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

4.10.6. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij toepassing vroeg op 11 december 2009, datum waarop de instructie nog niet vernietigd werd, kan zij niet gevolgd worden, daar de *in casu* eerste bestreden beslissing genomen werd naar aanleiding van de aanvraag van 20 november 2014 en niet naar aanleiding van een aanvraag in december 2009.

4.10.7. In zoverre de verzoekende partij in wezen het betoog herhaalt tegen de beslissingen naar aanleiding van de aanvragen van december 2009 en 18 mei 2011 om aan te tonen dat deze eventueel kunnen vernietigd worden door de Raad en haar alsdan niet kan tegengeworpen worden dat zij op het grondgebied verbleef teneinde de beslissingen van de Raad af te wachten, te meer daar de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten vooraleer een beslissing over de vraag tot nietigverklaring was tussengekomen, als gevolg zou hebben gehad de verworven duurzame verankering te verliezen en haar te verplichten haar leven te hervatten in een omgeving waarmee zij elke band verloren had, wat disproportioneel lijkt en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt, dat het voor haar onmogelijk was om op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag terug te keren naar Pakistan om aldaar de machtiging aan te vragen, gezien het beroep dat zij had ingesteld en dat nog steeds hangende was voor de Raad, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij deze omstandigheid geenszins heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid die haar verhindert een aanvraag in te dienen in het land van herkomst, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid deze gegevens niet in overweging te hebben genomen bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden in de eerste bestreden beslissing.

4.10.8. In zoverre de verzoekende partij meent dat haar niet kan tegengeworpen worden dat zij op het grondgebied verbleef gelet op het feit dat zij de uitspraak over de beroepen tegen de beslissingen naar aanleiding van haar regularisatieaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van december 2009 en 18 mei 2011 afwachtte, wijst de Raad erop dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat het langdurig verblijf van de verzoekende partij sinds 1998 in België niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid daar zij illegaal in het Rijk verblijft en geweigerd heeft gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 31 mei 2000 en zelf bewust gekozen heeft om een lange tijd illegaal in België te verblijven. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet tegengeworpen wordt dat zij de uitspraken over de voormelde beroepen afwachtte na 2011, doch wel dat zij geweigerd heeft gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 31 mei 2000 en zelf bewust gekozen heeft om een lange tijd illegaal in België te verblijven, waardoor het langdurig verblijf sinds 1998 geen buitengewone omstandigheid vormt. De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde motivering foutief of kennelijk onredelijk is. Hetzelfde kan gesteld worden voor de motivering betreffende het verblijf in het kader van de asielaanvragen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing tegen de beslissingen genomen in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de daaropvolgende bevelen om het grondgebied te verlaten geen schorsend karakter hebben.

4.11. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissingen foutief zijn of dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze, of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die aantonen dat de aanvraag door de verzoekende partij niet in het herkomstland kan worden ingediend. Er wordt geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

4.12. In het verzoekschrift voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, omdat *“celle-ci étant contraire à la réalité au vu du fait que le requérant habite à Anderlecht et non à Ixelles et que l'enquête menée à cette adresse a bien été positive”*.

Gelet op het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij niet werd afgewezen om reden dat zij niet kon worden aangetroffen op de door haar opgegeven woonplaats, is voormelde kritiek niet dienstig, minstens toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze het feit dat zij in Anderlecht woont en niet in Elsene en dat het onderzoek op dat adres positief was, kan leiden tot de nietigverklaring van de *in casu* eerste bestreden beslissing.

4.13. Tot slot wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen”* moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar dat de verzoekende partij in de aanhef van het middel de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig *“beginsel van behoorlijk bestuur”* kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk ander beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierboven reeds besproken beginselen, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

Wat betreft de bewering in het verzoekschrift dat er sprake is van machtsoverschrijding, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere vermelding ervan, zonder toe te lichten op welke manier het verbod op machtsoverschrijding geschonden zou zijn. De aangevoerde schending van het beginsel van de redelijke termijn wordt evenmin toegelicht en is dus eveneens onontvankelijk. Ten slotte is ook de aangevoerde schending van artikel 7, lid 1 en 2 van de Vreemdelingenwet om dezelfde reden onontvankelijk.

4.14. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER